

der er blevet vedtaget, suppleret med de ting, vi har med at gøre nu, have lov til at arbejde og virke i en årrække, så man rent faktisk kan have tryghed, og man kan vide, hvilke regler man skal handle efter.

Midt i dagpengesystemdiskussionen må man vel også huske, at prisen for ikke at ville gøre det, vi gør nu, kunne være en manglende forståelse rundt om i befolkningen for at skulle betale til det system. Vi tror altså, der er en meget tæt sammenhæng mellem lysten til at betale til det offentlige og så det, at man ser, at pengene bliver brugt rimeligt.

Det er det samme som før med skattetrykket. Jeg tror ikke på, at danskere generelt har noget imod at betale den skat, de betaler, når de føler, at de får noget for pengene. Sådan er det altså også her. Og hvis der kommer alt for mange eksempler på, at dagpengesystemet er uhenigtsmæssigt, hvis der kommer alt for mange eksempler på, at der står ubesatte job, mens der er ledige i nærheden, der kunne tage de job, betyder det selvfølgelig, at holdningen »hvorfor skal vi betale til det?« vil brede sig.

Hvad angår puljejobbene, er vi meget tilfredse med den ordning, der bliver gennemført.

I forbindelse med overgangsydelsesdiskussionen vil jeg ikke lægge skjul på, at både mit parti og jeg nok er nogle af dem, der er tilhænger af overgangsydelsen, og når der nu her er en spørgerunde om, hvem der har givet hvad i forbindelse med finansloven, må jeg sige, at det så er et af de punkter, som vi må erkende at vi altså ikke kunne holde fast i. Det har vi aldrig lagt skjul på. Det behøver fru Gottlieb heller ikke at være i tvivl om.

Men så må jeg sige, at puljejobbene kan jo gå ind her som en delvis kompensation. Vi håber bestemt, at de ældre mennesker og de lidt yngre oppe i årene – altså oppe i 50'erne – som vi taler om, kan benytte puljejobsordningen som en form for kompensation, så de ikke kommer ind i den dér evindelige mølle, som jo er urimelig – og dér vil jeg gerne give både Enhedslisten og SF ret – hvor man går fra tilbud til tilbud uden nogen fremtid i.

Men nu har jeg spillet ærligt ud og sagt, at her var der altså noget, vi ikke fik. Og det er så også i orden. Der er jo et stort flertal i Folketinget, der vil det sådan. Man må også give noget en gang imellem.

Til gengæld føler vi så, at der er noget andet, vi har fået. Det andet, vi har fået, er bestemt markeringen af, at den verdenspolitiske situa-

tion og den sikkerhedsmæssige situation ikke var til nedskæringer i forsvaret nu.

Vi har ingen problemer med de rationaliseringsgevinster, der bliver hevet i land. Det har vi ikke, fordi forsvaret selv har peget på, at det vil være fuldstændig urimeligt stadig væk at have en tom skal, der koster penge, når riget fattes penge. Det er for så vidt opfordringer fra forsvaret selv, der fører til, at man siger, at den og den installation ikke skal bruges.

Men den generelle nedskæring, som mange i dette Ting, også partier, der muligvis kunne finde på at danne et flertal, har talt om, blev ikke til noget, og det hilser vi med glæde. Vi mener ikke, at den internationale situation f.eks. på Balkan og heller ikke, hvad der kan ske i Rusland og andre steder, tilsiger, at der er grund til at bruge færre penge på forsvaret.

Derfor mener vi også her, at regeringen og Det Konservative Folkeparti har fundet den rigtige balance. Man har strammet og rationaliseret det, der er rimeligt, og derefter står man ved resten. Så det er godt nok. Og vi har også hørt fra forsvarets forskellige organisationer, at man er glade og tilfredse med det.

Sygehuskommissionen havde jeg mulighed for at nævne lidt i går, og jeg vil godt gentage her, at vi lægger meget vægt på, at den del af kommissoriet, der går ud på, at man også skal kigge på sygehusvæsenets struktur, er vigtig for os. Vi har aldrig lagt skjul på, at vi i virkeligheden ønsker en statslig planlægning, ikke i økonomistyringen, men en statslig planlægning af sygehusvæsenet i det danske samfund. Vi fatter stadig væk ikke, at man inden for en meget overskuelig afstand fra hospital til hospital skal kunne så mange ting, som man skal. Vi mener faktisk ikke, at man i et land af Danmarks størrelse har råd til det, og vi håber bestemt, at nogle af de ting vil blive taget op i forbindelse med kommissionens arbejde.

Endelig skal jeg til glæde for fru Pia Christmas-Møller nævne, at vi stadig væk glæder os over indsatsen, som vi i fællesskab gør omkring spørgsmålet om de sindslidende. Det kan godt virke underligt, at vi bliver ved med at nævne den sag. Men grunden er, at det er så stort et tabu i det danske samfund, at det er vigtigt ved hver eneste politisk lejlighed at tage netop det spørgsmål op. Det er jo desværre stadig sådan, at det er legitimt at have en dårlig arm eller et dårligt ben, men det er ikke legitimt at have et dårligt hoved.